

uitspringende wenkbrauwen ontkend; LANNOIS, die van anomalïën aan het oor; TOPINARD, die der asymmetrie, veeleer regel, evenals de hersenwindingen, waarin BENEDIKT eene eigenaardigheid zag, geen ongewoon verschijnsel zijn.

Verklaarde LOMBROSO, dat de misdadigers grooter en zwaarder dan anderen zijn, — THOMSON en LACASSAGNE kwamen tot tegenovergesteld resultaat.

FÉRÉ schreef in 1888, dat het *type criminel* geenszins nauwkeurig omschreven was of gescheiden van wat als normaal mocht worden beschouwd ⁶⁴).

Op het tweede crimineel-anthropologisch Congres, in 1889 te Parijs gehouden, kon MANOUVRIER zeggen, dat de anatomische onderzoekingen niet tot de ontdekking van één kenteeken hadden geleid, uitsluitend aan den misdadiger eigen, of ook slechts aan zekere meerderheid onder hen.

DORTEL stelde in 1891 aan het hoofd zijner conclusiën: „Le criminel-né, tel que l'a conçu et décrit Lombroso, n'existe pas; aucun caractère anthropologique nettement défini n'a pu lui être reconnu” ⁶⁵).

BAER gaf in 1893 eene doorlopende kritiek op LOMBROSO's stellingen in het aangehaalde uitvoerige werk, door RIEGER een „Abräumungsarbeit” genoemd ⁶⁶).

DEBIERRE deed twee jaar later een weinig minder omvangrijk werk het licht zien. En na meer dan driehonderd schedels van misdadigers onderzocht te hebben en eenige honderden van anderen, verklaart hij: „il est impossible à l'oeil le plus exercé de dire: Ce crâne est celui d'un scélérat, ce autre est celui d'un honnête homme.” ⁶⁷)

„Le *criminel-né* est un mythe et le type criminel est une fiction.” ⁶⁸).

SERNOPF, hoogleeraar in de anatomie te Moskou, wees in 1896 er op, dat van de anatomen van het vak, die LOMBROSO's stellingen hebben onderzocht, als RANKE en WEISBACH in Duitschland, TENCHINI en MINGAZZINI in Italië, MANOUVRIER en DEBIERRE in Frankrijk, alleen TENCHINI zich ten gunste van LOMBROSO heeft verklaard ⁶⁹).

KIRN publiceerde twee jaar geleden in de *Bibliothek der gesammten medizinischen Wissenschaften* een zevental stellingen,